

Μηνιαία μαθητική εφημερίδα
των μαθητών των Ε' και ΣΤ' τάξεων
του Δημοτικού Σχολείου Ριζού
Τηλέφωνο Σχολείου 2381071209
dim-rizou.pel.sch.gr
e-mail: mail@dim-rizou.pel.sch.gr

Έτος 12^ο
Μάιος - Ιούνιος 2008
Αριθμός Φύλλου 100
Ευρώ 1

Μαθητικός Λόγος

2008: ΕΠΑΙΝΟΣ από το Ίδρυμα Μπότση, για την 11ετή συνεχή έκδοση και την ποικιλία της ύλης μας

12
ΧΡΟΝΙΑ
100
ΦΥΛΛΑ

Μηνιαία μαθητική εφημερίδα
των μαθητών της ε'-σε' τάξης
του Δημοτικού Σχολείου Ριζού.

Οκτώβριος 1996
αριθμ. φύλλου 1
Δρχ. 100

Μαθητικός Λόγος

Αυτό το χρόνο αποφάσισε η ΣΤ' τάξη του Δημοτικού σχολείου Ριζού να φτιάξει μια εφημερίδα. Αυτή η εφημερίδα θα περνάει τα θέματα του μήνα, σχολοκερασιές, ανιζήματα και ανέκδοτα. Η εφημερίδα μας θα τυπώνεται κάθε μήνα και θα σπυδιάται. Από αυτό το μήνα θα δημοσιεύουμε τα πρώτα θέματα μας, να να πάρετε καλά θα χρειαστούμε τη δική σας προσπάθεια για να συνεχίσουμε.

Θεοδόσιου Γεώργη, Γιαννίδη Κυριακή, Γιαννίδη Κώστα

Διαβάστε σήμερα
• Σελ. 2. Η νέα εφημερίδα γεννιέται
• Πρόγραμμα γυμνασίων των νεγρών στο χωριό μας
• Σελ. 3. Ευχαριστήριος
• Σελ. 4-8. Οκτώβριος
• Σελ. 5-6. Διασκεδάστε με δαιμόνιους

Το 1^ο φύλλο της εφημερίδας μας, που κυκλοφόρησε τον Οκτώβριο του 1996 και ήταν χειρόγραφο

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ

ΣΕΛ. 2: 12 χρόνια, 100 φύλλα - Η ιστοσελίδα του Σχολείου μας σε σχολικά βιβλία ΣΕΛ. 3: 15^η Μαΐου. Παγκόσμια ημέρα της οικογένειας ΣΕΛ. 3 - 5: 19 Μαΐου. Ημέρα μνήμης για τη γενοκτονία των Ποντίων ΣΕΛ. 6 - 7: 5 Ιουνίου - Παγκόσμια ημέρα περιβάλλοντος ΣΕΛ. 8: Μάιος ΣΕΛ. 9: Ιούνιος ΣΕΛ. 9 - 12: Συνεντεύξεις από μετανάστες ΣΕΛ. 12: Δραστηριότητες του Νηπιαγωγείου - Πανελλήνιος σχολικός διαγωνισμός ζωγραφικής της Α.Φ.Η.Σ. ΣΕΛ. 13: Εκδρομή στο Πλανητάριο - Οι πλανήτες, Ο Ποσειδώνας ΣΕΛ. 14 Ηράκλεια 2008 ΣΕΛ. 15: Ένας αγώνας ποδοσφαίρου - Το Μέγα Σινικό Τείχος ΣΕΛ. 16: Γνώριζαν οι αρχαίοι τα καρπούζια και τα πεπόνια; ΣΕΛ. 17: Τα σόκα στην αρχαιότητα - Η πατάτα στην Ελλάδα ΣΕΛ. 17 - 20: Επαγγέλματα που χάθηκαν ή χάνονται ΣΕΛ. 20: Γιατί το λέμε; 19 - 20: Διασκεδάστε μαθαίνοντας

19 ΜΑΪΟΥ – ΗΜΕΡΑ ΜΝΗΜΗΣ
ΓΙΑ ΤΗ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΠΟΝΤΙΑΚΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Σήμερα, όταν ακούμε τη λέξη γενοκτονία, η σκέψη μας αυτόματα πηγαίνει στα δύο τραγικά γεγονότα του 20ού αιώνα, τη γενοκτονία των Αρμενίων το 1915 από τους Νεότουρκους και τη γενοκτονία των Εβραίων και των σλαβικών λαών το 1940 – 44 από τους Γερμανούς. Στον αιώνα μας όμως διαπράχτηκαν εγκλήματα γενοκτονίας και σ' άλλους λαούς τα οποία επισκιάστηκαν είτε από τον όγκο των τραγικών

περιστάσεων των παραπάνω λαών είτε αποσιωπήθηκαν στο όνομα κάποιων διακρατικών συμφωνιών. Ένας από αυτούς τους λαούς που έχει υποστεί όλες τις μορφές και τις μεθόδους γενοκτονίας είναι ο Ελληνισμός του Πόντου.

Το ολοκαύτωμα του Ποντιακού Ελληνισμού δεν προκάλεσε μόνο την αγανάκτηση και τις διαμαρτυρίες των ζωντανών θυμάτων και των

οργανώσεών τους, αλλά και πολλών ξένων αυτοπτών μαρτύρων, οι οποίοι προς τιμήν τους καταδίκασαν τις μεθόδους των Νεότουρκων και των Κεμαλικών για τον αφανισμό του Ποντιακού Ελληνισμού.

Μέχρι σήμερα η γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου επίσημα δεν αναγνωρίστηκε από τις κυβερνήσεις της Τουρκίας και αυτούς που κρύβονται πίσω της. Υπάρχουν όμως ανέκδοτα διπλωματικά έγγραφα, κυρίως συμμάχων της Τουρκίας, από εκείνη την περίοδο που αποκαλύπτουν και το μέγεθος της βαρβαρότητας αλλά και τα σατανικά μέσα εξόντωσης που εφεύραν.

Η παρουσία των Ποντίων στη Μικρά Ασία και στα παράλια του Πόντου χρονολογείται από τις αρχές της πρώτης χιλιετίας π. Χ. Η ύπαρξή τους άλλοτε έχει τη μορφή πόλης – κράτους της αρχαιότητας, άλλοτε τη μορφή του κράτους χώρου της Ελληνιστικής περιόδου, ενώ από το 1204 – 1461 με τη μορφή της Αυτοκρατορίας της Τραπεζούντας.

Στον Πόντο οι Έλληνες, μετά τις μεταρρυθμίσεις του 1856, ζούσανε κάτω από ανθεκτικό οθωμανικό ζυγό. Κάποια αρχή ισοπολιτείας και μερικά προνόμια που δόθηκαν για πρώτη φορά καλυτέρεψαν τη θέση των υπόδουλων Ελλήνων του Πόντου που ως τότε οι περισσότεροι από φόβο ζούσανε πάνω στα ψηλά βουνά. Για πρώτη φορά αυτή την περίοδο αρχίζουν να μετακινούνται στις πιο εύφορες περιοχές. Εγκατέλειπαν τα κρυσφύγετά τους και χτίζανε καινούρια χωριά.

Ο πληθυσμός αυξάνεται γρήγορα, γιατί η οικογένεια γεννά πολλά παιδιά. Ένας δάσκαλος ακολουθεί, μια εκκλησία χτίζεται, ένας παπάς τοποθετείται και σύντομα είναι έτοιμη η Ελληνική Κοινότητα. Τα παράλια του Πόντου ξαναποκτούν ελληνικό χρώμα, το εμπόριο είναι στα χέρια των Ελλήνων Ποντίων. Μετά τον πόλεμο του 1897 η εμπορική κατάσταση στην Τουρκία άρχισε ν' αλλάζει σε βάρος των Ελλήνων. Άρχισαν οι Τούρκοι να παρακινούν τους τουρκικούς πληθυσμούς να στραφούν εναντίον των Ελληνοπόντιων. Το ελληνικό αίσθημα έπρεπε να μειωθεί.

Στις 26 Ιουλίου 1909 ο Τούρκος πρωθυπουργός Σεφκέτ Πασάς απειλεί τον Πατριάρχη Ιωακείμ τον Γ': «Θα σας κόψουμε τα κεφάλια, θα σας εξαφανίσουμε. Ή εμείς θα επιζήσουμε ή εσείς».

Με την ένταση που δημιουργήθηκε οι Τούρκοι δεν κρατούν πια τα προσχήματα. Σ' όλα τα παράλια του Πόντου αλλά και σ' όλη την

Τουρκία οι Νεότουρκοι κήρυτταν τον οικονομικό πόλεμο για κάθε τι ελληνικό. Απαγόρευσαν τα ελληνικά προϊόντα. Ο τουρκικός λαός φανατιζόταν από αυτά που άκουγε στους δρόμους, τις πλατείες, τα καφενεία αλλά και από τις τοπικές εφημερίδες. Οι απειλές τώρα ήταν ανοιχτές. Οι διωγμοί αυξήθηκαν. Μοίρασαν όπλα στους μωαμεθανικούς πληθυσμούς. Γράφανε προκλητικά άρθρα για τους Έλληνες του Πόντου. Τα πράγματα για τους Έλληνες του Πόντου όλο και στενεύανε. Οι Νεότουρκοι απαγόρευσαν κάθε αγοροπωλησία χριστιανικών ακινήτων. Οι σποραδικές δολοφονίες άρχισαν να πληθαίνουν. Χωρικοί που πήγαιναν να δουλέψουν στα χωράφια τους βρίσκονταν καθημερινά δολοφονημένοι. Οργανωμένες συμμορίες λεηλατούσαν κατά τη διάρκεια της νύχτας τις πόλεις και τα χωριά.

Το Πατριαρχείο ανήμπορο πια, σ' ένδειξη πένθους, κλείνει στις 15 Μαΐου 1914 όλες τις εκκλησίες και τα σχολεία και καταγγέλλει στις Μεγάλες Δυνάμεις τους νέους διωγμούς. Δεν πέτυχε όμως τίποτε, γιατί κηρύχτηκε ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος.

Η Τουρκία πήρε μέρος στον πόλεμο στο πλευρό της Γερμανίας και έτσι τώρα πιο ελεύθερα μπορούσε να εφαρμόσει το σχέδιο εξόντωσης των Χριστιανών του Πόντου χωρίς να φοβάται την αντίδραση των υποτιθέμενων συμμάχων των χριστιανών Άγγλων, Γάλλων και Ρώσων που βρίσκονταν στο αντίπαλο

στρατόπεδο. Με τη συγκατάθεση της Γερμανίας οι Τούρκοι άρχισαν τη στρατολογία των χριστιανών στα τάγματα εργασίας. Τα εργατικά χριστιανικά τάγματα κατασκεύαζαν δρόμους με συνθήκες απαράδεκτες. Κατά χιλιάδες πέθαιναν από την πείνα και τις αρρώστιες. Ολόκληροι ελληνικοί πληθυσμοί εξορίζονταν και εξαφανίζονταν από τις κακουχίες. Οι μετατοπίσεις των πληθυσμών, οι λεηλασίες, οι πυρπολήσεις των χωριών, οι βιασμοί και οι

δολοφονίες είχαν κύριο στόχο την αλλοίωση του εθνολογικού χαρακτήρα των ελληνικών περιοχών, για να πετύχουν ευκολότερα τον εκτουρκισμό εκείνων που θ' απέμεναν. Σ' ολόκληρο τον Πόντο περιόδευε ο θάνατος με τις πιο φοβερές μορφές του. Όλοι εγκατέλειπαν τα σπίτια τους και κατέφευγαν στα δάση, στα μοναστήρια. Νήπια, κορίτσια, έγκυες γυναίκες,

λεχώνες, άρρωστοι και γέροντες διανυκτέρευαν όπου έβρισκαν. Πολλά παιδιά που έχασαν τους γονείς τους διασκορπίζονταν στα βουνά και στα τουρκικά χωριά. Ολόκληροι πληθυσμοί μεταφέρονταν προς το εσωτερικό της Τουρκίας. Κερασούντα, Σαμψούντα, Τραπεζούντα, Πάφρα, Αμισός, Σεβάστεια, Νεοκαισάρεια, καταστράφηκαν. Οι εκκλησίες γίνονταν στάβλοι και αχυρώνες ή βεβηλώνονταν και καταστρέφονταν. Το χειρότερο όμως ήταν ότι υπό το πρόσχημα προστασίας των μικρών παιδιών και νέων αγοριών και κοριτσιών τα επίσημα όργανα της τουρκικής κυβέρνησης παρέλαβαν όλη τη νεολαία του Ποντιακού Ελληνισμού και την εκτούρκισαν. Το μεγαλείο του γενιτσαρισμού σε νέα έκδοση. Πολλές άτυχες Ελληνίδες μοιράστηκαν στους Τσέτες και στους συνεργάτες τους. Ακόμη βρέθηκαν γονείς που σκότωσαν τα παιδιά τους, για να μην τα δουν στα χέρια των Τούρκων.

Με την ήττα των Γερμανών και το τέλος του Α' Παγκοσμίου Πολέμου η νέα τουρκικική κυβέρνηση αναγκάστηκε από τις συμμαχικές δυνάμεις της Αντάντ να δώσει άδειες επιστροφής στους πρόσφυγες και στους εξόριστους που είχαν απομείνει. Όσοι πέθαναν ήταν τελικά τυχεροί, γιατί τους ζωντανούς τους περίμεναν τα χειρότερα. Καμένα σπίτια, κατοικημένα από Τούρκους που δεν ήθελαν να τα παραδώσουν, φρίκη και απόγνωση.

Η απόβαση των Ελλήνων στη Σμύρνη, οι πρώτες νικηφόρες μάχες των Ελλήνων

επιδείνωσαν την κατάσταση στον απομακρυσμένο Πόντο. Η τρομοκρατία, τα εργατικά τάγματα θανάτου, οι εξορίες, το κάημιμο των χωριών, οι βιασμοί, οι δολοφονίες, ανάγκασαν τους Έλληνες του Πόντου να βγουν στα βουνά αντάρτες. Τα βουνά του Πόντου γέμισαν παλικάρια, οι Τούρκοι άρχισαν να φοβούνται αντίποινα. Σκορπισμένοι στα βουνά σαν αγρίμια πρόσφεραν βοήθεια στους λίγους Έλληνες χωρικούς. Το δύσκολο αγώνα τους ενισχύουν οι Έλληνες του εξωτερικού. Οι Τούρκοι του Κεμάλ δε φοβούνται τίποτε. Τα τέλος του Πόντου πλησιάζει, οι φωνές λιγοστεύουν.

Ο αριθμός των Ποντίων που εξοντώθηκαν με διάφορες βάρβαρες μορφές σύμφωνα με τα υπάρχοντα στοιχεία και υπολογισμούς φτάνει τις 400.000. Η γενοκτονία των Ποντίων θα έπαιρνε μεγαλύτερες διαστάσεις, αν ο Ποντιακός Ελληνισμός δεν αντιστεκόταν ένοπλα στην προσχεδιασμένη πολιτική της εξαφάνισης. Η συνθήκη της Λωζάνης το 1923 σε ορισμένα μέρη της αναφέρει ότι διακανόνισε τα ζητήματα της ανταλλαγής των πληθυσμών. Για τον Ποντιακό Ελληνισμό δεν υπήρχε καμιά ανταλλαγή μετά το 1923 ούτε ειρηνική έξοδος από τη χώρα του. Οι Πόντιοι, όσοι επέζησαν, αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την πατρίδα τους, όπου έζησαν χιλιτηρίδες, δια της βίας από διάφορους δρόμους πριν το 1923. Η ποντιακή έξοδος κατευθύνθηκε προς την Ελλάδα, Ρωσία, Βόρεια και Λατινική Αμερική, Μέση Ανατολή και Ευρώπη.

Για να αποκατασταθεί η ιστορική εκκρεμότητα αλλά και η ηθική και φυσική βλάβη που υπέστη ο Ελληνικός Ποντιακός πληθυσμός καθορίστηκε στις 24 Φεβρουαρίου 1994 από την Ελληνική Βουλή η 19^η Μαΐου, ημέρα που το 1919 ο Κεμάλ αποβιβάστηκε στη Σαμψούντα, για να συνεχίσει με το φρικιαστικό τρόπο τη συστηματική γενοκτονία του Ποντιακού Ελληνισμού, «Ημέρα μνήμης της γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου». Η γενοκτονική ενοχή της Τουρκίας συνεχίζεται ως τις μέρες μας. Συρρίκνωσε τους Έλληνες της Πόλης, της Ίμβρου, της Τενέδου από το 1942 – 1964. Το 1974 δημιούργησε το προσφυγικό πρόβλημα των 200.000 Ελλήνων Κυπρίων. Είναι καιρός λοιπόν να ενεργοποιηθούν κάποιοι διεθνείς οργανισμοί που ιδρύθηκαν για να προστατέψουν την παγκόσμια ειρήνη. Να αποδώσουν δικαιοσύνη σύμφωνα με το πνεύμα και τους όρους του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών και σεβασμό στις θεμελιώδεις

ανθρώπινες αρχές. Επιβάλλεται να συγκροτηθεί αδέκαστη ανακριτική επιτροπή από το ανώτατο δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και να φέρει στο φως μέσα από τα υπάρχοντα ντοκουμέντα τα τραγικά γεγονότα της εποχής εκείνης. Το αίτημα των Ελλήνων Ποντίων για τη γενοκτονία 1916 – 1923 εμπεριέχει ένα μήνυμα λύτρωσης προς την ίδια την τουρκική κοινωνία.

Η σημερινή Τουρκία αν θέλει να λέγεται ευρωπαϊκή χώρα, μιας και κόπτεται να γίνει μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, οφείλει να ακολουθήσει το γερμανικό παράδειγμα. Να ζητήσει συγγνώμη για τη γενοκτονία που διέπραξε σε βάρος του Ποντιακού Ελληνισμού και να δώσει εγγυήσεις στην ανθρωπότητα. Ότι δε θα τις επαναλάβει. Μόνο έτσι θα ελευθερώσει την ψυχή και τη συνείδηση των νέων τουρκικών γενεών από τα

υπόκωφα συμπλέγματα ενοχής που την κατατρέχουν και την εμποδίζουν να αφομοιώσει ουσιαστικά τις μεγάλες αξίες του ευρωπαϊκού πολιτισμού.